

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci žalobce: ■■■, nar. ■■■, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem M. 113, M., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. OAM-1020/ZA-ZA11-HA10-2016,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. OAM-1020/ZA-ZA11-HA10-2016, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 30. 11. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil písemným prohlášením ze dne 5. 12. 2016. Uvedl, že je vietnamským státním příslušníkem, ateistou bez politického přesvědčení. Je zdravý, bezdětný, má manželku vietnamské státní příslušnosti, která má v ČR povolen dlouhodobý pobyt. V ČR žije od r. 2009, ve Vietnamu byl od té doby pouze jednou v r. 2016. O mezinárodní ochranu žádá proto, že má v ČR

manželku a chce zde dokončit své studium. Návratem do Vietnamu by ztratil hodně času a finančních prostředků, které vynaložil na studium. Ve Vietnamu nejsou pro studium takové podmínky jako v ČR.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem rovněž proveden 5. 12. 2016. Žalobce sdělil, že jeho rodiče a sourozenci bydlí ve Vietnamu, kde mají dům. On sám ve vlasti studoval, následně dostal vízum za účelem studia v ČR, kam odcestoval. Měl zde povolen dlouhodobý pobyt, který si každoročně prodlužoval. Naposledy mu však povolení k pobytu nebylo prodlouženo. Žalobce žije v ■■■ s manželkou, která zde má nehtové studio. Manželka má povolený dlouhodobý pobyt do srpna 2018. Do Vietnamu se vrátit nechtějí z důvodu podnikání manželky a studia žalobce v ČR. Na návštěvu vlasti se vydali v r. 2016 po uzavření sňatku, aby se vzájemně představili svým rodinám. Žalobce nikdy neměl ve Vietnamu problémy se státními orgány, nebyl ani veřejně či politicky aktivní. Pokud by se musel vrátit, byla by to pro jeho život velká změna, musel by znovu žádat o povolení ke studiu v ČR. To je z Vietnamu velmi obtížné. Objednání přes VISAPOINT je zdlouhavé, přímo na ambasádě pak jsou dlouhé fronty.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědí žalobce, jím předložených dokladů, a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce není ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod v smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce dle žalovaného také v průběhu správního řízení nezmínil nic, co by svědčilo o jeho odůvodněné obavě z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na snahu žalobce legalizovat svůj další pobyt v České republice žádostí o mezinárodní ochranu. Konstatoval, že mezinárodní ochrana je institutem mimořádným a cílem azylové procedury není legalizace pobytu žadatele v ČR. Žalovaný dále uvedl, že v ČR nebyl udělen azyl nikomu z rodinných příslušníků žalobce, který tak nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, tj. za účelem sloučení rodiny. Žalovaný také zkoumal, zda žalobci nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že žalobce je zdravou dospělou osobou a udělení azylu z humanitárních důvodů se ani výslovně nedomáhal. Správní orgán sám nezjistil důvod zvláštního zřetele hodný, pro nějž by měl být udělen azyl dle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný dále v souladu s § 28 zákona o azylu posuzoval, zda žalobce nesplňuje podmínky k udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný také nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce ve Vietnamu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle žalovaného také ve Vietnamu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky

by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje dle žalovaného ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný zdůraznil, že pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků České republiky. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Pokud cizinec zamýšlí realizovat svůj rodinný život na území ČR, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu neudělil. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, nebyl žalobci udělen ani tento typ doplňkové ochrany.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, již navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu. Přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu a není v souladu s veřejným zájmem, správní orgán navíc nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Odůvodnění rozhodnutí neobsahuje náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu. Rozhodnutí navíc nerespektuje Čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čímž dochází k porušení mezinárodního závazku ČR. V doplnění žaloby ze dne 9. 8. 2017 žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím došlo rovněž k porušení Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť není respektován rodinný život žalobce, do něhož lze zasahovat pouze v nezbytném rozsahu. Dále doplnil, že systém VISAPoint ve Vietnamu je neúčinný, k čemuž odkázal na zprávu veřejného ochránce práv ze dne 12. 6. 2017, z níž plynou obtíže žadatelů o dlouhodobý pobyt při registraci v tomto systému.

Při soudním jednání konaném dne 23. 10. 2017 žalobce v podstatném rozsahu zopakoval důvody uvedené v žalobě. Nad rámec toho, co bylo uvedeno v žalobě, zejména doplnil, že na svém facebookovém profilu se vyjadřoval o politické situaci ve Vietnamu, proto má obavy z pronásledování. Dále se vyjadřoval k obtížím při získávání povolení k pobytu v ČR.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. V průběhu řízení bylo dle žalovaného objasněno, že důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu na území České republiky. Takový důvod však nelze považovat za azylově relevantní. Jako náhradní řešení k legalizaci pobytu žalobce nelze využít institutů mezinárodní ochrany.

Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65

a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, při jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle § 28 odst. 1, 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Na prvním místě soud konstatuje, že námitky žalobce vznesené proti napadenému rozhodnutí zůstávají v podstatném rozsahu v poměrně obecné rovině, proto na ně lze reagovat rovněž pouze obecně. Pokud například žalobce namítá porušení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neuvádí, které konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce správní orgán nezohlednil. V daném případě se navíc nejedná o řízení zahájené z moci úřední. Ze správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že správní orgán dostatečným způsobem zkoumal skutkový stav. Podstatné skutečnosti byly koneckonců zjištěny z výsledku samotného žalobce a jím předložených dokumentů (potvrzení o studiu, studijní plán, oddací list). Situace ve Vietnamu byla zjišťována zprávami mezinárodních institucí i Ministerstva zahraničních věcí.

Pro rozhodnutí nejpodstatnější informace vyplynuly z výpovědi žalobce a jeho písemného prohlášení ze dne 5. 12. 2016. Žalobce výslovně sdělil, že má problém s legalizováním svého pobytu na území ČR, které nechce opustit, neboť zde hodlá pokračovat ve studiu. Chce zde žít i se svou manželkou, jež má v ČR povolen dlouhodobý pobyt a podniká. Žalobce ani netvrdil azylově relevantní skutečnosti, pro něž by mu bylo možno udělit azyl dle § 12, 13, 14 zákona o azylu nebo doplňkovou ochranu dle § 14a či § 14b zákona o azylu. V řízení nevyšlo najevo jakékoli žalobci hrozící nebezpečí nebo existence obav ve smyslu uvedených ustanovení. Ta přitom obsahují přísná pravidla pro udělení mezinárodní ochrany, jakožto výjimečného institutu. Jediným na první pohled méně striktním ustanovením je § 14 zákona o azylu umožňující žalovanému udělit žadateli humanitární azyl. Ten lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Žalobce však neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Žalobce ve správním řízení hovořil pouze o tom, že v České republice vidí další perspektivu pro sebe a svou manželku. K udělení humanitárního azylu z rodinných důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil. Uvedl, že snaha o společné soužití s partnerem, případně s nezletilým dítětem, jsou zcela jistě důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako

výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, či rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52).

Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech (studium, rodinné důvody) je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců.

Navíc pokud žalobce nespatořoval důvod k podání žádosti o mezinárodní ochranu při svém příjezdu do České republiky, tedy v r. 2009, ale až v okamžiku, kdy mu reálně hrozilo správní vyhoštění, svědčí to podle názoru soudu spíše o účelovosti jeho jednání, nežli o existenci azylově relevantních důvodů. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany má být podána bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska prostorového (srov. rozsudek ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51). O tom, že žalobce nemá obavy z návratu do Vietnamu, nejlépe svědčí to, že tam v r. 2016 za účelem návštěvy rodiny vycestoval. Lze tedy uzavřít, že závěr žalovaného, že žalobce si žádostí o mezinárodní ochranu pouze chtěl zlegalizovat pobyt na území České republiky, je správný.

Přijaté řešení tak v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu odpovídá okolnostem případu a je souladné s veřejným zájmem. Své rozhodnutí pak správní orgán řádně odůvodnil, když uvedl, z jakých podkladů vycházel, jakými úvahami se řídil, zvláště bylo odůvodněno nesplnění podmínek v případě jednotlivých ustanovení, podle nichž lze mezinárodní ochranu udělit. Žalobci tedy musí být důvody rozhodnutí dostatečně zřejmé.

Jestliže žalovaný namítal porušení Čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jenž zakazuje mučení a nelidské či kruté zacházení, není tato námitka důvodná. Žalobce jakékoli obavy z návratu do Vietnamu v tomto směru nevyjadřoval a jakákoli hrozba ze strany Vietnamského režimu vůči žalobci nebyla v řízení zjištěna. Samotné vydání rozhodnutí, které je pro žalobce v souladu se zákonem negativní, pak mučení ani nelidské či kruté zacházení nepředstavuje, a mezinárodní závazky ČR tak porušeny nebyly.

Pakliže žalobce v doplnění žaloby namítal rovněž porušení Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud konstatuje, že jednak byla tato námitka vznesena v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. po uplynutí lhůty k podání žaloby, navíc však z výše uvedeného plyne, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není skutečnost, že manželka žalobce má v ČR povolen dlouhodobý pobyt. Právo žalobce a jeho manželky na rodinný život tak není popřeno, neboť jej mohou realizovat ve Vietnamu, jehož jsou oba státními příslušníky. Neudělení mezinárodní ochrany navíc neznamená, že žalobce není oprávněn v budoucnu požádat o udělení bytového oprávnění v ČR dle zák. č. 326/1999 Sb.

Rovněž námitka nedobré funkčnosti systému VISAPPOINT ve Vietnamu byla uplatněna opožděně (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). I na tomto místě však lze zopakovat, že mezinárodní ochrana je specifickým způsobem legalizace pobytu, k níž lze přistoupit výhradně v mezích důvodů stanovených zákonem o azylu. Problematicnost fungování systému VISAPPOINT

ve Vietnamu sama o sobě nezakládá důvod k udělení azylu či doplňkové ochrany.

Žalobce dále opožděně tvrdil, že se na svém facebooku vyjadřoval k politické situaci ve Vietnamu, pročez by mu mohl hrozit postih ze strany vietnamských státních orgánů. S tímto tvrzením žalobce přišel nově teprve při jednání soudu, neuplatnil je ani v žalobě, ani v řízení před žalovaným správním orgánem. Takovýto postup je v rozporu s § 71 odst. 2, a 75 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Není možné, aby si teprve v rámci jednání před správním soudem žalobce „vzpomenul“ na určitou dříve nenamítanou skutkovou okolnost, ačkoliv bylo možno na tuto skutečnost upozornit již v řízení před správním orgánem (srov. JEMELKA, Luboš a kol. Soudní řád správní. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 566.). K tvrzení o svých vyjádřeních na facebookovém profilu navíc žalobce nenavrhl žádný důkaz, a soud je považuje za účelové.

Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 23. října 2017

Mgr. Zdeněk Macháček,
samosoudce